

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że skarżące doznały rzeczywistej szkody w wyniku wcześniejszego zakończenia PPA. Wskutek niezgodnego z prawem postępowania Komisji PPA została zakończona przed terminem wskazanym w umowie. Skarżące podnoszą, że w wyniku tego wcześniejszego zakończenia poniosły bardzo poważne straty i że ta szkoda, której nie można dokładnie określić na tym etapie, przekracza 250 mln EUR.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że istnieje bezpośredni związek przyczynowy między niezgodnym z prawem postępowaniem Komisji a szkodą poniesioną przez skarżące. Skarżące twierdzą, że gdyby postępowanie Komisji było zgodne z prawem Unii, nie doszłoby do wcześniejszego zakończenia PPA, przez co uniknięto by szkody wynikającej dla skarżących ze sprzecznej z prawem decyzji PPA.

**Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2014 r. – Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-49/14)

(2014/C 112/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks e.V. (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: I. Jung, M. Teworte-Vey, A. Renvert i J. Saatkamp, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/663/UE z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie odrzucenia wniosku o cofnięcie rejestracji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych przewidzianego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 [Kołocz śląski/kołacz śląski (ChOG)] [notyfikowana pod nr C (2013) 7626].

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej podstawy prawnej

- Skarżący podnosi, że pozwana błędnie oparła zaskarżoną decyzję na obowiązującym w chwili wydania decyzji nowym brzmieniu rozporządzenia (UE) nr nr 1151/2012 ⁽¹⁾ zamiast na obowiązującym w chwili złożenia wniosku przez skarżącego rozporządzeniu (WE) nr 510/2006 ⁽²⁾. Pozwana w ten sposób naruszyła zasadę „tempus regit actum”.
- Skarżący utrzymuje następnie, że wniosek o cofnięcie rejestracji nazwy zarejestrowanej jest dopuszczalny i uzasadniony na podstawie rozporządzenia nr 510/2006. W tym kontekście wywodzi on m.in., że zachodzą dwie podstawy cofnięcia rejestracji w rozumieniu art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 510/2006 (w przypadku spornej nazwy mamy do czynienia z nazwą rodzajową w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006; obszar geograficzny Śląska został błędnie określony w specyfikacji rejestracji) i że rozszerzająca wykładnia oraz takie zastosowanie tego przepisu stanowiłoby naruszenie praw podstawowych zakładów piekarskich w Republice Federalnej Niemiec.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1151/2012

- Skarżący podnosi, że wniosek byłby już wówczas dopuszczalny i uzasadniony, gdyby dokonano jego oceny na podstawie rozporządzenia nr 1151/2012.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s.12)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s.12)

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2014 r. – Bredenkamp i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-66/14)

(2014/C 112/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: John Arnold Bredenkamp (Harare, Zimbabwe); Echo Delta (Holdings) PCC Ltd (Castletown, Wyspa Man); Scottlee Holdings (Private) Ltd (Harare); i Fodya (Private) Ltd (Harare) (przedstawiciele: P. Moser, QC (Queen's Counsel) i G. Martin, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania nakazującego pozwanym przedstawienie wszystkich informacji lub dowodów, które mogą być w posiadaniu tych instytucji, dotyczących umieszczenia skarżących w wykazie;
- nakazanie Radzie lub Komisji wypłacenia skarżącym zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę i szkody materialne poniesione w następstwie bezprawnego nałożenia unijnych sankcji na skarżących w formie dodania (a następnie pozostawienia do 2012 r.) nazwiska i nazw skarżących w załączniku do rozporządzenia Rady (WE) nr 314/2004 na podstawie odpowiednio: wspólnego stanowiska Rady 2009/68/WPZiB oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 77/2009; decyzji Rady 2010/92/WPZiB i rozporządzenia Komisji (UE) nr 173/2010 oraz decyzji Rady 2011/101/WPZiB i rozporządzenia Komisji (UE) nr 174/2011;
- zasądzenie wypłaty odsetek składanych według stopy Euribor + 2% (lub według innej stopy procentowej, która może zostać określona) od kwoty podlegającej wypłacie przez pozwanych na rzecz skarżących, naliczanych od dnia wydania wyroku;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że spornym aktom brak jakiegokolwiek właściwej podstawy prawnej, ponieważ zostały przyjęte jedynie na podstawie art. 60 i 301 WE, które dotyczą wyłącznie środków w odniesieniu do państw trzecich, a nie osób prywatnych lub spółek.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że sporne akty dotknięte są oczywistymi błędami faktycznymi polegającymi na braku wykazania jakichkolwiek silnych powiązań z rządem Zimbabwe lub finansowego lub innego wsparcia dla reżimu, co skutkuje brakiem zadośćuczynienia ciążącemu na pozwanych obowiązkowi wynikającemu z ciężaru dowodu oraz niezgodnym z prawem trybem przyjęcia decyzji.